Lova spieva pre Majken

Mamka a ocko

Táto knižka patrí:

_____

Vitaj v tejto ukážkovej knižke! Je vytvorená presne tak, ako bude tá tvoja – z fotiek a možností, ktoré vidíš vedľa nej – a ukazuje, ako môže vyzerať príbeh od Saga pre teba. Listuj, čítaj a predstavuj si svoje dieťa ako hrdinu vlastnej rozprávky.

Je večer pred Luciou. Zajtra pôjde Lova prvá v luciánskom sprievode doma, so svetelnou korunou na hlave. Teraz stojí na kobercovej podložke v obývačke v bielych šatách a s červenou stuhou. Pred ňou sedí Majken na svojom žltom vankúši. Počúva len mačka.

Lova sa nadýchne. Pieseň pozná. Aj tak z nej vyjde hlas len ako maličký, maličký šepot. „Spievam pre Majken“, pomyslí si. Pri nohách sa jej ligocú dlhé strieborné trblietky zo svetelnej koruny. Majken sa zachvejú fúziky.

Lova si nasadí svetelnú korunu na hlavu. Päť malých elektrických svetielok sa rozsvieti mäkkým svetlom. Na okraji sa zachytila strieborná niť a Lova sa ju pokúša vyšťúrať.

Majken vidí, ako sa niť chveje. Zablysne sa. Takmer sa vlní ako myší chvostík. Lova skúsi prvý riadok znova, ešte tichšie než predtým. „Spievam pre Majken“, pomyslí si. Vtom vystrelí dopredu pruhovaná labka. A v nasledujúcej chvíli to spraví švih!

Majken chytila trblietky. Svetelná koruna sa vezie s ňou, až cez celý koberec. Mačka beží tak rýchlo, že päť malých svetielok poskakuje a bliká.

„Moja koruna!“ vykríkne Lova. Rozbehne sa za ňou. Majken zabočí do spálne a zmizne pod posteľou. Lova zastane vo dverách. Možno Majken ušla, aby nemusela počúvať tú maličkú pesničku? Spod postele svietia dve zelené oči. A ďalej vnútri bliká päť malých svetielok.

Pod posteľou to vonia prachom, drevenými kockami a stratenou ponožkou. Lova si ľahne na brucho a natiahne dnu ruku. „Majken, poď sem. To predsa nie je mačacia čiapka.“

Majken ťuká do striebornej nite. Labka. Labka. Labka. Potom so svetelnou korunou cúvne ešte hlbšie. Lova začuje zašuchotanie, uvidí miznúci chvost a zamrmle: „Spievam pre Majken.“ Chcela by zakričať. Ale neurobí to. Ešte nie.

Zrazu Majken vyletí spod postele a vyskočí na knižnicu. Pristane priamo medzi obrázkovými knižkami a pleteným košíkom.

„Ešte aj na knižnicu!“ povie Lova. Prinesie si malú stoličku a vylezie na ňu. Svetelná koruna sedí Majken nakrivo cez uši. Mačka zasa chytí trblietky, labka-labka-labka, akoby mala veľmi dôležitú prácu. Lova už-už na ňu dosiahne. Vtom Majken skočí na druhú stranu a rozbehne sa ku skrini.

V skrini to vonia vlnou, pršiplášťom a Lovinou čiapkou s brmbolcom. Majken sedí na šatkách. Svetelná koruna sa jej zošmykla na plecia a trblietky sú dokonalou hračkou.

„Teraz som na rade ja, aby som mala svetelnú korunu“, povie Lova. Opatrne ju naháňa pomedzi vešiaky. Majken sa prešmykne medzi jej nohami. Bez rozmýšľania Lova zaspieva: „Majken, Majken, poď sem už!“ Hlas sa odráža medzi zimnými kabátmi. Mačka sa na chvíľku zastaví, ale len na jedno žmurknutie. Potom vyskočí von do predsiene.

Vchodové dvere sú pootvorené. Vonku sú malé schodíky biele od čerstvého snehu. Majken vybehne von s trblietkami a svetelnou korunou.

„Počkaj!“ povie Lova. Ocko stojí priamo pri dverách, kým si ona vopchá nohy do malých čižmičiek. Potom vyjde len na najvyšší schodík. Tam sedí Majken s chvostom obtočeným okolo labiek. Lova hlasno zaspieva do studeného vzduchu: „Majken, počkaj na mňa!“

Vtom je úplné ticho. Majken stále sedí uprostred schodov. Uši má nastražené dopredu. Svetelná koruna leží vedľa nej v snehu.

Lova stojí s otvorenými ústami. Spievala nahlas. Naozaj nahlas. Skúsi ešte jeden riadok, tentoraz pomaly. Majken ani nežmurkne. Počúva. Lova zdvihne svetelnú korunu zo snehu a pevne si ju pritúli k brušku. Potom začne spievať celú cestu späť dnu.

Späť vnútri Lova utiera zo svetelnej koruny snehové vločky kuchynskou utierkou. Opatrne odmotá trblietky. Majken sedí vedľa stoličky a pozerá sa, bez toho, aby pohla čo i len jednou labkou.

Na stole to teplo vonia šafranovými žemličkami a korenisto perníkmi. Lova si vezme žemličku a pozrie na mačku. „Keď sa mi zajtra začne v brušku všetko trepotať“, zašepká, „budem spievať pre Majken. Najprv vo svojej hlave.“ Majken pomaly žmurkne.

V luciánske ráno sú okná tmavomodré, hoci ráno už čoskoro príde. Lova si pretiahne biele šaty cez hlavu a zaviaže červenú stuhu. Potom si nasadí svetelnú korunu. Päť malých svetielok sa rozsvieti.

Majken sedí na lavici v predsieni a sleduje každý pohyb. Lova necvičí ústami. Len si pokojne a pomaly opakuje slová: Spievam pre Majken. V kuchyni už sú pripravené šafranové žemličky. Tam čaká luciánsky sprievod.

V dome je ticho, akoby aj podlaha a dvere počúvali. Lova prejde predsieňou. Malé svetielka v korune jej svietia pred ňou. Z kuchyne prichádza vôňa teplej kávy, šafranu a perníkov.

Pri dverách by Lovine nohy najradšej zostali stáť. Spomenie si na dve zelené oči pod posteľou. Spomenie si na labku na knižnici, šatky v skrini aj sneh na schodoch. Spievam pre Majken, potichu si povie v duchu. Potom vojde dnu.

Lova otvorí ústa. Najprv zaznie jeden tón. Potom ďalší. A potom prídu slová, jasné a hrejivé, a naplnia kuchyňu až po okno.

Majken sedí na parapete. Teraz nemá v labkách žiadne trblietky. Len uši nastražené dopredu a oči upreté na Lovu. Vonku sa sneh jemne ligocú. Vnútri to vonia šafranovou žemličkou a päť malých svetielok svieti nad Lovinými vlasmi. Pieseň pokračuje, riadok za riadkom.

Keď posledný tón ešte doznieva, na chvíľku je ticho. Lova sa pozrie k oknu. Majken nakloní hlavu nabok, presne ako na zasnežených schodoch.

Lova sa usmeje na svoje úplne najlepšie publikum. „Ešte raz?“ Majken zdvihne labku a jemne ťukne do skla. Päť malých svetielok zo svetelnej koruny sa pri nich leskne v okennej tabuli.

Lova spieva pre Majken

Lova má ísť prvá v luciánskom sprievode doma, no jej spev je len šepotom. Keď Majken utečie so svetelnou korunou, Lova nájde pieseň, ktorá ju dokáže nasledovať od spálne až k zamrznutému oknu.